

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Brnění, o.s.**, IČ: 22861688, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 1935/18, zastoupeného Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou se sídlem Brno, Údolní 33, proti žalovanému: **JIŽNÍ CENTRUM BRNO, a.s.**, se sídlem Brno, Zvonarka 92/5, zastoupeného Mgr. Milošem Procházkou, advokátem, se sídlem Brno, Divadelní 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného,

t a k t o :

- I. Usnesení představenstva společnosti JIŽNÍ CENTRUM BRNO, a.s., 79/11 ze dne 20.5.2011, oznámené žalobci ředitelem společnosti JIŽNÍ CENTRUM BRNO, a.s., sdělením ze dne 31.5.2011, sp.zn. Zav/099/11, **se zrušuje** v části, ve které bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutí společnosti JIŽNÍ CENTRUM BRNO, a.s., ze dne 13.4.2011, sp.zn. Zav/066/11, kterým byla odmítnuta žádost občanského sdružení Brnění, o.s., o poskytnutí informací a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí společnosti JIŽNÍ CENTRUM BRNO, a.s. ze dne 13.4.2011, sp.zn. Zav/066/11, **se zrušuje**.

III. Žalovaný **je p o v i n e n** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 10 712 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Sandry Podskalské, advokátky se sídlem Brno, Dvořákova 13.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobou, podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 5.8.2011, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31.5.2011, sp.zn. Zav/099/11. Žalovaný svým rozhodnutím zamítl odvolání a stížnost žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.4.2011, sp.zn. Zav/066/11, kterým byla zamítnuta žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen informační zákon). Rozhodnutí odůvodnil tak, že žalovaný není povinným subjektem k poskytnutí požadovaných informací. Žalobce požadoval, aby mu žalovaný sdělil, kdy a za jakou cenu byly poskytnuty pozemky v Jižním Centru (katastrální území Trnitá) následujícím subjektům: GETONIX a.s., RANDORA, a.s., Vodička, a.s., AXA životní pojišťovna, a.s., Dominikánská, s.r.o., AUPARK Brno, spol. s r.o. U každého z těchto subjektů žalobce uvedl seznam pozemků, u nichž informaci požaduje.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného z následujících důvodů. Žalobce uvádí, že žalovaný je povinným subjektem k poskytnutí informací podle ustanovení § 2 informačního zákona, neboť je nutné jej považovat za veřejnou instituci. Jako podporu svého tvrzení uvádí žalobce judikaturu Nejvyššího správního soudu. Neposkytnutím požadovaných informací žalovaný jednal v rozporu s informačním zákonem, jakož i čl. 17 Listiny základních práv a svobod.

[3] Žalobce z výše uvedeného důvodu navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného ze dne 23.6.2011, sp.zn. Zav/106/11 a rozhodnutí žalovaného ze dne 31.5.2011, sp.zn. Zav/100/11 zrušil a zavázal žalovaného k náhradě nákladů řízení, které žalobci vznikly. Dále žalobce navrhuje, aby soud rozhodl o povinnosti žalovaného poskytnout do 15 dnů od právní moci rozsudku výše uvedené informace.

III. Vyjádření žalovaného

[4] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žaloba je podána opožděně. Dle prezenčního razítka byla podána až dne 5.8.2011, přičemž posledním dnem lhůty byl den 3.8.2011. Žalovaný není povinným subjektem ve smyslu informačního zákona. Žalovaného nelze považovat za veřejnou instituci, jelikož kumulativně nesplňuje kritéria pro toto označení, neboť postrádá znak státního vlivu. Jediným akcionářem žalovaného je Statutární město Brno, které není možné považovat za stát. Pro podporu své argumentace žalovaný uvádí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, nálezy Ústavního soudu a směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2003/98/ES. V případě, že by byl uznán za povinný subjekt k poskytnutí výše

uvedených informací, je nutné tyto informace považovat za obchodní tajemství. Ve smyslu ustanovení § 9 informačního zákona nemá žalovaný tyto informace povinnost poskytnout.

[5] Žádost žalobce pak směřuje k informacím, které žalovaný v požadované podobě neeviduje. Nevede evidenci pozemků propojenou s evidencí jejich kupujících, neeviduje ani samotné kupující. Odpověď na žádost žalobce by tak znamenala vznik nové informace ve smyslu ust. § 2 odst. 4 informačního zákona, kdy neexistuje povinnost povinného subjektu takovou informaci poskytnout. Žádost totiž směřuje k řadě pozemků, které byly zcizovány řadou smluv, nikoliv však samostatně, ale vždy v celcích. Vyhovění žádosti by představovalo nutnost vytvoření způsobu, jak k jednotlivým pozemkům přiřadit konkrétní protihodnotu. To zejména u směnných smluv není možné. Odpověď na žádost by v sobě zahrnovala vytvoření seznamu, v němž by bylo třeba uvádět konkrétní pozemky, provázanost na konkrétní smlouvy, z těchto smluv uvádět konkrétní protihodnoty individualizované ke konkrétním pozemkům, a to vše ve vztahu k jednotlivým nabyvatelům. Jedná se tedy o vytvoření nové informace, neboť žalovaný v požadované podobě ani informace nezpracovává. Pokud není informace v požadované podobě evidována, nemůže být ani poskytnuta. V době prodeje žalovaný evidoval pozemky v jiné podobě, k jejich rozdělení docházelo až při prodeji či směně. Žalovaný eviduje toliko pozemky ve svém vlastnictví, tj. zbytkové pozemky. Jde o snahu žalobce, aby zpracoval analýzu, kterou sám zpracovat nechce, ačkoliv by mohl. Ke všem uvedeným pozemkům je totiž v katastru nemovitostí ve sbírce listin uložena příslušná smlouva i s případnými geometrickými plány.

IV. Replika žalobce

[6] Žalobce v replice uvedl, že žalobu odeslal dne 3.8.2011 v poslední den lhůty, což lze zjistit z obálky, ve které byla žaloba soudu doručena. S tvrzením žalovaného, že není povinným subjektem s odkazem na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES ze dne 17.11.2003 o opakovaném použití informací veřejného sektoru, žalobce nesouhlasí, neboť tato směrnice má užší působnost, než informační zákon a stanoví pouze minimální harmonizaci. Směrnice dopadá na užší okruh subjektů, než informační zákon. Směrnice sice nedopadá na žalovaného, což však neznamená, že by nebylo možné na žalovaného aplikovat informační zákon. Rozhodovací praxe v ČR není dle žalobce v rozporu s výše uvedenou směrnicí. K povaze žalovaného jako veřejné instituce žalobce v replice uvádí relevantní judikaturu a shledává naplnění znaků pro označení žalovaného jako veřejné instituce ve smyslu informačního zákona. Žalobce nesouhlasí s názorem, že by se jednalo o vytváření nové informace. Informace, komu byl zcizen ten který pozemek totiž nepochybně existuje a žalovaný má tuto informaci k dispozici, neboť s kupujícím uzavřel smlouvu. Ke všem uvedeným pozemkům je příslušná smlouva evidována v katastru nemovitostí. Mohl-li by si dle tvrzení žalovaného žalobce sám zpracovat analýzu, pak je zřejmé, že se jedná o existující informaci, kterou byl povinen poskytnout. K tvrzené nemožnosti výroku č. 3 žaloby žalobce nesouhlasí s odkazem na ustanovení § 16 odst. 4 informačního zákona.

V. Posouzení věci krajským soudem

[7] Soud se nejprve zabýval tvrzením žalovaného o opožděnosti žaloby. Z obsahu spisu plyne, že oznámení o zamítnutí stížnosti a odvolání ze dne 31.5.2011, sp. zn. ZA/099/11, bylo

žalobci doručeno dne 3.6.2011. Žaloba byla podána k poštovní přepravě dne 3.8.2011 a tudíž lze dospět k závěru, že dvouměsíční lhůta k podání žaloby byla zachována (§ 40 odst. 2 a 4 a § 72 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).

[8] Na základě včas podané žaloby soud tedy přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, že napadené rozhodnutí žalovaného nebylo vydáno v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy žalobce s takovým postupem souhlasil a žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

[9] Úvodem soud konstatuje, že jakkoliv žalobce označil druhostupňové rozhodnutí jako rozhodnutí žalovaného ze dne 31.5.2011, sp.zn. Zav/099/11, je zřejmé, že jako odvolací orgán rozhodovalo představenstvo žalovaného, a to na svém zasedání dne 20.5.2011, kde rozhodlo o zamítnutí odvolání a stížnosti žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.4.2011, sp.zn. Zav/066/11. Písemnost ze dne 31.5.2011, sp.zn. Zav/066/11 je toliko oznámením rozhodnutí představenstva. Za této situace připadalo do úvahy odmítnutí žaloby, neboť účastník brojil proti přípisu a nikoliv proti samotnému rozhodnutí. Nicméně soud dospěl k závěru, že tento postup by byl v souzené věci ryze formalistickým přístupem, neboť žalovaný sám sebe nepovažoval za povinný subjekt a tedy nepostupoval ani ryze formálním způsobem odpovídajícím víceinstančnímu rozhodování. Žalobci bylo usnesení představenstva oznámeno a přísně formálně vzato žalobce svou žalobou brojil proti konečnému vyřízení žádosti o poskytnutí informace žalovaným. Jestliže tedy nesprávně označil jako konečné rozhodnutí přípis ředitele žalovaného, není tento postup překážkou řízení, neboť soud mohl posoudit tento přípis dohromady spolu s částí usnesení představenstva, která se týkala odvolání žalobce, jelikož žalovaný předložil soudu příslušný výpis z usnesení představenstva. Soud proto posoudil rozhodnou otázku, tedy zda žalobce je nebo není povinným subjektem ve světle všech procesů v rámci organizační struktury žalovaného, neboť teprve rozhodnutí o této stěžejní otázce bude nadále předurčovat i následný budoucí postup žalovaného v případě této a dalších žádostí o informace. Odmítnutím žaloby by soud nedocílil ochrany práv žalobce, neboť procesním důsledkem odmítnutí žaloby by bylo pouze doručení uvedené části usnesení představenstva, s jehož obsahem byl žalobce seznámen přípisem ředitele žalovaného ze dne 31.5.2011, a pravděpodobně opětovné podání žaloby založené na stejném právním podkladě, tedy sporu o to, zda je žalovaný povinným subjektem nebo nikoliv. Soud proto přistoupil k projednání žaloby, když je však třeba zdůraznit, že takový postup považuje soud za výjimečný a daný skutkovými okolnostmi souzené věci, kdy žalovaným není orgán veřejné moci, nýbrž obchodní společnost soukromého práva, na kterou se obecně postupy dané pro orgány veřejné moci nevztahuje.

[10] Podle ustanovení § 2 odst. 1 informačního zákona jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

[11] Závěr o tom, že obchodní společnosti mohou být povinnými subjekty ve smyslu informačního zákona, je součástí dnes již poměrně konstantní judikatury, o čemž svědčí rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. října 2011, č.j. 1 As 114/2011-121, dále ze

dne 8. září 2011, č.j. 9 As 48/2011-129, ze dne 16. listopadu 2010, č.j. 9 Ans 7/2010-59, ze dne 15. října 2010, č.j. 2 Ans 7/2010-175, ze dne 6. října 2009, č.j. 2 Ans 4/2009-93, ze dne 29. května 2008, č.j. 8 As 57/2006-67.

[12] Soud se ztotožnil se závěry, jež se vztahovaly k širšímu pojetí státu. Ústavní soud ČR vymezil v nálezu ze dne 24.1.2007, sp. zn. I. ÚS 260/06 relevantní hlediska pro určení, zda se jedná o instituci veřejnou či soukromou, takto: „a) způsob vzniku (zániku) instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu), ale rovněž b) hledisko osoby zřizovatele (z pohledu toho, zda je zřizovatelem instituce jako takové stát či nikoli; pokud ano, jedná se o znak vlastní veřejné instituci), c) subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (z toho pohledu, zda dochází ke kreaci orgánů státem či nikoli; jestliže ano, jde o charakteristický rys pro veřejnou instituci), d) existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce (existence státního dohledu je přitom typická pro veřejnou instituci) a e) veřejný nebo soukromý účel instituce (veřejný účel je typickým znakem veřejné instituce). Prostřednictvím těchto kritérií je pak nutno zkoumanou instituci posuzovat a podle výsledku dojít k závěru o její veřejné či soukromé povaze.“ Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. května 2008, č.j. 8 As 57/2006-67, vyšel z judikatury Ústavního soudu (nálezy sp. zn. III. ÚS 686/02 a sp.zn. I. ÚS 260/02) a po rozboru uvedl, že „V rámci další argumentace vychází Nejvyšší správní soud z širší interpretace pojmu stát, resp. argumentuje-li Ústavní soud možností ingerence státu do činnosti atd. zkoumané instituce, považuje Nejvyšší správní soud podmínku za naplněnou i v případě možné ingerence územního samosprávného celku a jeho orgánů. V tomto směru vychází z okruhu povinných osob, kterými jsou nejen státní orgány, ale právě i územní samosprávné celky a jejich orgány. Představují-li další kategorii povinných osob veřejné instituce, jedná se o skupinu subjektů odvozujících své postavení do značné míry právě od dvou prvně jmenovaných kategorií (resp. od státu v širším slova smyslu – zvoleném i Nejvyšším správním soudem). Neexistuje přitom důvod, aby toto odvozené postavení bylo shledáno ve vztahu k jedné z těchto kategorií, nikoliv však již k druhé. Restriktivní výklad Nejvyššího správního soudu by ostatně mohl vést k vyloučení dopadu zákona o svobodném přístupu k informacím na nezanedbatelnou část činnosti územních samosprávných celků a jejich orgánů v důsledku prostého zakládání společností soukromého práva (srov. § 35a odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů).

Právě skutečnost, že obec může v souladu s posledně citovaným ustanovením zakládat pro výkon samostatné působnosti právnické osoby vede k závěru, že i tyto osoby musí podléhat režimu zákona o svobodném přístupu k informacím. V opačném případě by záleželo pouze na vůli obce, zda vlastním úkonem omezí či zcela vyloučí část své činnosti z kontroly veřejnosti, která je navíc garantována ústavním pořádkem České republiky (článek 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod). Samotná skutečnost, že je druhý žalovaný akciovou společností, tedy osobou soukromého práva založenou podle obchodního zákoníku, jej proto nevylučuje z okruhu povinných osob ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.“

[13] K uvedenému soud dodává, že obec je územní veřejnoprávní korporací, jež je standardně teorií řazena mezi subjekty veřejné správy (srov. např. Dušan Hendrych, a kolektiv Správní právo, 7. vydání, Praha 2009). Hendrych pak k veřejnoprávním korporacím výslovně uvádí, že „Veřejnoprávní korporace je základním pojmem, jehož objasnění umožňuje definovat většinu reálných subjektů, které vystupují jako nositelé veřejné správy, a

zaznamenat rozdíly, které mezi různými formami právnických osob existují. Tomuto rozlišování se přikládá velký význam i z praktického hlediska, neboť neporozumění rozdílům, které existují mezi různými formami právnických osob, vede někdy k nejasnostem a pochybením v právní úpravě. Na druhé straně jakákoli klasifikace vždy zůstává v rovině abstrakce a nemůže nikdy postihnout četnost forem a pojmenování subjektů veřejného práva, jak je vytváří konkrétní právní řád. Veřejnoprávní korporace je člensky organizovaný subjekt veřejné správy, kterému byla svěřena moc samostatně plnit veřejné úkoly. Mezi základní znaky, které vyznačují tuto korporaci jako subjekt veřejné správy, patří:

- uplatnění členského principu v organizaci korporace tak, že členové při plnění úkolů korporace spolupůsobí, což patří mezi podstatná členská práva tvořící základ organizační struktury korporace. Ve veřejnoprávní korporaci tvoří správci a spravovaní jednotu, neboť spravovaní jsou sami aktivními nositeli správy. Teoreticky nic nebrání tomu, aby členy korporace byly jak osoby fyzické tak právnické;*
- veřejnoprávní korporace je právnickou osobou. Jako taková je samostatným subjektem práv a povinností. Zvláště je způsobilá k majetkovým úkonům a za své závazky je odpovědná;*
- veřejnoprávní korporace je založena zákonem nebo jiným vrchnostenským aktem na základě zákona;*
- veřejnoprávní korporaci musí být svěřena mocenská pravomoc činit vrchnostenské úkony. To nebrání tomu, aby tyto korporace při plnění veřejných úkolů nepoužívaly i prostředků soukromého práva;*
- při plnění svých úkolů má veřejnoprávní korporace jako subjekt veřejné správy jistou nezávislost na správních úřadech státu, a to podle svěřených úkolů a oprávnění. Podléhá však státnímu dozoru, který se v zásadě omezuje na kontrolu zákonnosti, popř. hospodaření s finančními prostředky státu.“*

[14] Dále Hendrych uvádí, že „Působnost územních samosprávných celků se v našich zemích tradičně člení na dvě skupiny: na tzv. působnost samostatnou (přirozenou, samosprávnou) a na tzv. působnost přenesenou (cizí, delegovanou). Dualismus veřejné správy, jež se člení především na státní správu a samosprávu, odůvodňuje právní konstrukci, podle které jsou některé záležitosti výkonu státní správy „přenášeny“ na jednotky územní správy (zákonem), resp. podle čl. 105 Úst jejich orgány – orgány územních samosprávných celků se takto stávají nepřímými vykonavateli státní správy. Zatímco výkon územní samosprávy náležející do samostatné působnosti je výrazem decentralizace veřejné správy (nositelem správy je jiný subjekt než stát), plnění agend v rámci přenesené působnosti znamená pouze dekoncentraci státní správy.“

[15] Z uvedeného vyplývá, že obec je veřejnoprávní korporací, je samostatným subjektem práva, je jí svěřena mocenská pravomoc činit vrchnostenské úkony a na území, které spadá do jeho územní působnosti vykonává buď přenesené pravomoci státu nebo pravomoci v samostatné působnosti, tedy pravomoci v rámci veřejné správy, které jsou decentralizované ze státu na jiného nositele veřejné správy. S ohledem na uvedené nelze dospět k jinému závěru než, že jsou-li povinnými subjekty veřejné instituce – obchodní společnosti založené státem (v užším slova smyslu), musí být povinnými subjekty i veřejné instituce – obchodní společnosti, které založily obce v rámci výkonu samostatné působnosti, neboť rozsah pravomocí, kterými obce disponují v rámci samostatné působnosti, odpovídá pouze decentralizovaným pravomocem v rámci veřejné správy. Jestliže jsou povinny poskytovat

informace veřejné instituce – obchodní společnosti, které jsou založeny státem v rámci výkonu nedecentralizované veřejné správy, není důvod, aby byly z této povinnosti vyňaty veřejné instituce – obchodní společnosti založené v rámci decentralizované veřejné správy, když tyto společnosti mohou disponovat informacemi ve smyslu informačního zákona.

[16] Uvedenému chápání odpovídá i ustanovení čl. 2 odst. 2 směrnice č. 2003/98/ES, které pokládá ze veřejnoprávní subjekt, který a) je zřízený za zvláštním účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, který nemá průmyslovou nebo obchodní povahu a b) který má právní subjektivitu a c) je financován převážně státem, **regionálními nebo místními orgány** (*pozn. zvýraznění provedeno soudem*) nebo jinými veřejnoprávními subjekty nebo je těmito subjekty řízení, nebo v jeho správním, řídicím nebo dozorčím orgánu je více než polovina členů jmenována státem, regionálními nebo místními orgány nebo jinými veřejnoprávními subjekty.

[17] V této souvislosti posoudil soud i námitku žalovaného, že se na něj informační povinnost dle směrnice č. 2003/98/ES nevztahuje.

[18] Podle ustanovení § 1 informačního zákona tento zákon zapracovává příslušný předpis Evropských společenství a upravuje pravidla pro poskytování informací a dále upravuje podmínky práva svobodného přístupu k těmto informacím. Zapracovaným příslušným předpisem Evropských společenství je směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/98/ES ze dne 17. listopadu 2003 o opakovaném použití informací veřejného sektoru. Ve vztahu k této směrnici se žalovaný dovolává výkladu veřejnoprávního subjektu na základě prvků, kterými je veřejnoprávní subjekt definován touto směrnicí. Aby bylo možno prohlásit směrnicí za náležitě implementovanou, musí být požadovaného výsledku dosaženo jednak včas a jednak úplně z hlediska formálně právního i aplikačně praktického. Je tedy nezbytné včasné přijetí transpozičního opatření státem, správné promítnutí obsahu směrnice přijatým transpozičním opatřením, náležitá forma transpozičního opatření, zajištění náležité aplikace transpozičního opatření a dodržování povinností a efektivní vymahatelnosti práv z něj vyplývajících. Z pohledu správného promítnutí obsahu směrnice je třeba konstatovat, že směrnice jsou závazné co do výsledku a má tedy být dosaženo přesně toho, co směrnice požaduje. Rozšíření, stejně jako zúžení podmínek stanovených směrnicí je přípustné pouze v případě, že to směrnice dovoluje.

[19] V případě směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/98/ES, pokud soud pomine odstavce 6 a 7 preambule směrnice, které uvozují povinnost minimální harmonizace, pak odstavec 8 preambule výslovně uvádí, že *opatření členských států mohou překračovat rámec minimálních standardů stanovených touto směrnicí, aby umožnila širší opakované použití*. V návaznosti na to odstavec 25 preambule uzavírá, že *tato směrnice by měla dosáhnout minimální harmonizace a tak se vyhnout dalším rozdílnostem mezi členskými státy v otázce opakovaného použití dokumentů veřejného sektoru*. Podle čl. odst. 1. směrnice tato směrnice stanoví minimální soubor pravidel pro opakované použití a praktické prostředky pro usnadnění opakovaného použití stávajících dokumentů, které mají subjekty veřejného sektoru členských států v držení. Směrnice tak opravňuje státy k rozšíření pravidel pro opakované použití a praktických prostředků pro usnadnění opakovaného použití stávajících dokumentů, které mají subjekty veřejného sektoru členských států v držení. Z uvedených ustanovení je zřejmé, že cílem směrnice je stanovit minimální standardy pro rozsah poskytování informací,

a to jak věcný, tak i osobní, aby bylo možno docílit získání nejméně stanoveného typu informací od stanovených subjektů. V případě směrnice 2003/98/ES však platí, že státy mohou umožnit větší míru přístupu k informacím, pokud budou zachovány minimální standardy stanovené směrnicí. Česká republika při přijetí informačního zákona vynecháním „*průmyslové nebo obchodní povahy*“ jako omezujícího kritéria veřejnoprávního subjektu přípustně rozšířila okruh povinných subjektů, a žalovaný proto nemůže být úspěšný s argumentací, že aplikační praxe vyložila ustanovení informačního zákona širěji, než jak jsou stanoveny minimální standardy směrnice, neboť směrnice umožnila státům rozšíření podmínek stanovených směrnicí.

[20] Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že může aplikovat test Nejvyššího správního soudu, resp. Ústavního soudu, ke zjištění, zda je žalovaný veřejnou institucí.

[21] *1. způsob vzniku či zániku instituce a osoba zřizovatele* - v případě prvního kritéria zjistil soud z obchodního rejstříku, že jakkoliv je žalovaný akciovou společností založenou v souladu s obchodním zákoníkem, je jeho zakladatelem ode dne 14.5.2007 Statutární město Brno, se sídlem Brno, Dominikánské nám. 1 (před tímto datem Město Brno se stejným sídlem), které je zároveň jediným akcionářem žalovaného. Tato skutečnost nebyla mezi žalobcem a žalovaným ani předmětem sporu.

[22] *2. který subjekt vytváří jednotlivé orgány druhého žalovaného* - subjektem vytvářejícím orgány žalovaného je jako jediný akcionář Statutární město Brno, a to buď přímo nebo zprostředkovaně prostřednictvím valné hromady, a to včetně představenstva i dozorčí rady (srov. čl. 29 odst. 1 a čl. 37 odst. 1 Stanov žalovaného ke dni 2.2.2011 – veřejně dostupné ve Sbírce listin).

[23] *3. existence státního dohledu nad činností žalovaného* - Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 8 As 57/2006-67 „*neinterpretuje dohled definovaný Ústavním soudem jako nutně vrchnostenskou kontrolu, ale jako dohled, který může konkrétní subjekt (zde první žalovaný) vykonávat ve vztahu ke konkrétnímu jinému subjektu (zde druhému žalovanému), byť i na základě předpisů soukromého práva, např. obchodního zákoníku.*“ S ohledem na tento závěr Nejvyššího správního soudu je to tedy opět Statutární město Brno, které může vykonávat dohled nad činností žalovaného, a to opět jak přímo, tak skrze dozorčí radu žalovaného volenou valnou hromadou, kterou jako jediný akcionář ovládá Statutární město Brno.

[24] *4. je účel žalovaného soukromý nebo veřejný* - aktuálním předmětem podnikání žalovaného je provádění staveb, jejich změn a odstraňování (zapsáno 3.5.2002) a výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona (zapsáno 19.10.2009). Z veřejně dostupných informací, které o sobě uvádí sám žalovaný (www.jcbrno.cz), lze zjistit, že „*JIŽNÍ CENTRUM BRNO, a.s. je společností, která byla založena roku 1994 městem Brnem, jako 100% akcionářem, za účelem přípravy a řízení realizace projektu Jižní centrum. Cílem tohoto projektu je vytvoření podmínek pro další přirozený rozvoj města včetně dobudování moderní infrastruktury a služeb v dané části města a komfortního dopravního spojení s centry ostatních evropských regionů.*“

Vzhledem k současným nárokům a potřebám některých subjektů - sídla firem vyžadující moderní technologické zázemí, zastoupení regionálních, státních a evropských institucí, moderní nákupní a společenská centra spojená s bydlením - které nelze v dostatečné kapacitě umístit do historického jádra, ani do prostorově i architektonicky stabilizovaného území tzv. centrální zóny města, připravuje město Brno rozvojové území v sousedství historického jádra - tzv. Jižní centrum.

Území Jižního centra zahrnuje oblast o rozloze cca 135 ha, která je pro tyto funkce dlouhodobě rezervována. Přirozené hranice území tvoří ulice Nové Sady, Nádražní a Benešova ze severozápadní části, ulice Koliště a Dornych ze severovýchodní části, dále těleso nákladového nádraží Brno-Komárov z jihovýchodní části a konečně koryto řeky Svratky z jihozápadní části.“

[25] Z těchto veřejně poskytovaných informací, které žalovaný zveřejňuje o své činnosti a důvodech své existence, je zřejmé, že aktivita žalovaného směřuje k uspokojování veřejných potřeb, neboť pečuje o všestranný rozvoj části území Statutárního města Brna a o potřeby svých občanů, resp. Statutární město Brno prostřednictvím žalovaného pečuje o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů a při plnění svých úkolů chrání veřejný zájem (§ 2 odst. 2 zákona o obcích).

[26] Soud tak dospěl k závěru, že žalovaný byl založen Statutárním městem Brnem jako územním samosprávným celkem, jeho orgány jsou částečně přímo a částečně prostřednictvím valné hromady vytvářeny Statutárním městem Brnem, které zároveň zákonem stanovenými prostředky vykonává dohled nad činností žalovaného a ten plní veřejný účel. Jakkoliv je tedy žalovaný formálně osobou soukromého práva, převažují u něj znaky svědčící o jeho veřejné povaze a jedná se tedy o veřejnou instituci ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[27] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že jak rozhodnutí žalovaného ze dne 20.5.2011, tak jemu předcházející rozhodnutí ze dne 13.4.2011 se zakládá na nesprávném právním posouzení skutečnosti, zda je žalovaný povinným subjektem nebo nikoliv.

[28] Jelikož soud dospěl k závěru, že žalovaný je povinným subjektem ve smyslu informačního zákona, pak jeho vyjádření ze dne 13.4.2011, resp. 31.5.2011 (ve spojení s usnesením ze dne 20.5.2011), je třeba posoudit ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s.r.s. (*Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*) jako rozhodnutí, neboť se jedná o úkony, kterým žalovaný rozhodoval o právu žalobce na poskytnutí informací. Soud však v rámci tohoto řízení neposuzoval procesní otázky vydání obou rozhodnutí, neboť vycházel-li žalovaný ze skutečnosti, že není povinným subjektem podle informačního zákona, nelze mu vyčítat procesní pochybení, neboť logickou součástí závěru o tom, že není povinným subjektem, je nedílně i závěr o tom, že se na žalovaného nevztahují procesní pravidla související s poskytováním informací.

[29] Zároveň soud vědomě v tomto rozhodnutí pominul sporné otázky, které mezi účastníky vyvstaly v průběhu tohoto řízení a které souvisí s tím, zda se nejednalo o vytváření nových informací dle ust. § 4 odst. 2 informačního zákona. Soud je v řízení vázán obsahem žalobních námitek, tak jak byly podány v průběhu lhůty pro podání žaloby a rozhodnutí žalovaného přezkoumává toliko v rozsahu těchto námitek a ve vztahu k obsahu rozhodnutí. V žalobou napadeném rozhodnutí ani v jemu předcházejícím rozhodnutí neargumentoval žalovaný tím, že se jedná o vytváření nových informací. Stejně tak nebyly tyto námitky vzneseny v žalobě. Soud se proto argumentací žalovaného, kterou nad rámec odůvodnění napadených rozhodnutí uvedl ve vyjádření, a námitkami žalobce obsaženými v replice nezabýval, neboť by tím nepřipustně zasahoval do dalšího řízení, které bude vedeno před žalovaným. V této souvislosti vyšel soud i z rozsudku NSS ze dne 31.7.2006, č.j. 2 A 2/2003-73 (publikovaného pod č. 1489/2008 Sb. NSS). V něm je mj. uvedeno: „*Nejvyšší správní soud na závěr uvádí, že při svých úvahách nepřehlédl novelu zákona o svobodném přístupu k informacím, provedenou zákonem č. 61/2006 Sb. Klíčovým se v tomto kontextu jeví především § 16 odst. 4 citovaného zákona v současném znění, podle kterého při přezkumu rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o neposkytnutí informace soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.*

Citované ustanovení připouští dvě interpretace. Při použití obou z nich je ovšem třeba respektovat zásady soudního přezkumu správních rozhodnutí. Soud bude při přezkumu správního rozhodnutí a posuzování otázky, zda v něm uvedená argumentace obsahuje relevantní důvody, pro které mohl správní orgán negativně rozhodnout o žádosti o informaci, vždy vycházet pouze z rámce napadeného rozhodnutí (a správního rozhodnutí I. stupně). Soud nemůže zásadně stíhat povinnost aktivně vyhledávat možné důvody relevantní pro odeprání informace. Takovým postupem by porušil nestrannou roli v řízení, a stejně jako je při svém přezkumu vázán žalobními námitkami, je obdobně vázán rozsahem a argumentací správního rozhodnutí (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.).

První výklad § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se odvíjí od přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Jinými slovy, soud věcně zhodnotí důvody pro odeprání informace uváděné správním orgánem a zváží, zda ospravedlňují neposkytnutí požadované informace. Dojde-li k negativnímu závěru, zruší rozhodnutí a nařídí správnímu orgánu, aby informaci poskytl. Tento postup může ovšem zvolit pouze tehdy, lze-li správní rozhodnutí a jeho důvody přezkoumat. V opačném případě soud napadené rozhodnutí pouze zruší a vrátí správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Druhá možná interpretace vztahuje § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím i na případy, kdy je správní rozhodnutí rušeno pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Vychází totiž z presumpce, že v takovém případě správní rozhodnutí neobsahuje žádné důvody, tedy ani důvody pro odmítnutí žádosti. Správní orgán proto musí informaci poskytnout.

Nejvyšší správní soud se přiklonil k prvnímu možnému výkladu. Existence § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se totiž zjevně vymyká koncepci správního

soudnictví v České republice. Tato norma, která je (legislativně málo šťastně) nepřímou novelou soudního řádu správního, a kterou je nutno použít v souladu se zásadou lex specialis namísto obecné úpravy soudního řádu správního, zavádí apelační prvek do jinak přísně kasačního systému správního soudnictví. Nastalý stav i nepřímý způsob změny jsou jistě krajně nežádoucí, nikoliv však protiústavní. Z článku 36 odst. 2 Listiny ani z jiného ustanovení ústavního pořádku nelze zejména požadavek výlučně kasačního principu nijak dovodit. Ústavněprávní výbor Senátu namítl nekoncepčnost řešení při projednávání návrhu novely, a Senát proto navrhl Poslanecké sněmovně vypustit z návrhu zákona § 16 odst. 4. Poslanecká sněmovna návrh neakceptovala a zákon schválila v původní podobě. V současné době analyzované ustanovení tvoří platnou součást českého právního řádu; jako výjimku z obecně kasačního způsobu rozhodování správních soudů je však třeba vykládat jej restriktivně. Jednota a vnitřní nerozpornost právního řádu jsou totiž jedním z úhelných principů právního státu.“

[30] V posuzovaném případě rozhodnutí žalovaného o odmítnutí poskytnutí informace a ani rozhodnutí o odvolání neobsahuje věcné důvody odmítnutí žádosti žalobce. Právo na řádné odůvodnění a jemu odpovídající povinnost správního orgánu je pak jedním ze základních principů materiálního právního státu, kterým je respektování zásady předvídatelnosti zákona, právní jistoty a vyloučení prostoru pro případnou svévoli ze strany exekutivní moci, respektive rozhodujících správních orgánů. Zásadu zákazu libovůle Ústavní soud formuloval v několika svých rozhodnutích tak, že jedním z principů, představujícím součást práva na řádný proces a vylučujícím libovůli při rozhodování, je nezbytná návaznost mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/97, publikovaný pod č. 24 Sb. n. u. US, svazek 7, str. 153). Až ve vyjádření žalovaný argumentuje tím, že by se v případě vyhovění žádosti žalobce jednalo o vytváření nových informací dle ust. § 4 odst. 2 informačního zákona, na něž se povinnost informovat nevztahuje. Obě rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Soud tedy nemohl věcně zhodnotit důvody pro odepření informace a zhodnotit, zda neposkytnutí informace skutečně odůvodňují a případně žalovanému nařídit, aby požadované informace poskytl.

VI.

Právní názor Nejvyššího správního soudu

[31] Pro posuzovanou věc je rovněž poměrně zásadní, že rozhodnutí zdejšího soudu v obdobné věci stejného žalobce (byly uplatněny obdobné námitky) ze dne 31.10.2012, č.j. 30 a 91/2011-68 bylo oproti kasační stížnosti žalobce podrobeno přezkumu Nejvyšším správním soudem. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21.3.2013, č.j. 4 As 82/2012-90, kterým byla kasační stížnost žalobce zamítnuta, zejména uvedl: „Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je k žalobě aktivně legitimován každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti. Správním orgánem je podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, jakož i fyzická nebo právnická osoba nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Rozhodující pro

posouzení, zda je stěžovatelka správním orgánem ve smyslu soudního řádu správního, je tedy otázka, zda je stěžovatelka povinným subjektem podle informačního zákona a zda tedy rozhoduje o žádosti žalobce o poskytnutí informace. Stejný závěr učinil také Krajský soud v Brně v napadeném rozsudku.

Povinnými subjekty jsou podle § 2 odst. 1 informačního zákona *státní orgány, územně samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce*. K možné povaze obchodních společností jako veřejných institucí se několikrát vyjádřila judikatura Nejvyššího správního soudu. V rozhodnutí ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006 - 67, publikovaném pod č. 1688/2008 Sb. NSS, v rozhodnutí ze dne 6. 10. 2009, č. j. 2 Ans 4/2009 - 93, publikovaném pod č. 1972/2010 Sb. NSS, a v rozhodnutí ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 114/2011 - 121, publikovaném pod č. 2494/2012 Sb. NSS, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru o povaze FC Hradec Králové, a.s., ČEZ, a.s. a Dopravního podniku hl. m. Prahy, a.s. jako veřejných institucí podle informačního zákona.

Pro určení, zda se jedná o instituci veřejnou či soukromou, stanovil hlediska Ústavní soud v nálezu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06. Tato kritéria na akciovou společnost aplikoval také Nejvyšší správní soud v již citovaném rozhodnutí ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006 - 67, publikovaném pod č. 1688/2008 Sb. NSS. Stejný test provedl také krajský soud v napadeném rozsudku a dospěl k závěru, že stěžovatelka naplňuje všechny znaky veřejné instituce stanovené nálezem Ústavního soudu, přičemž postačuje pouze převaha těchto znaků. Námitku stěžovatelky zpochybňující veřejný zájem její činnosti označil soud za irelevantní. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se zákonnými a přesvědčivými závěry krajského soudu, podle něhož je stěžovatelka povinným subjektem pro účely informačního zákona a je tedy i pasivně legitimována v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 odst. 1 s. ř. s.

K námitce stěžovatelky, že se soudy v citovaných rozhodnutích nevypořádaly s požadavkem absence obchodní a průmyslové povahy ve smyslu směrnice č. 2003/98/ES, lze poukázat na to, že Krajský soud v Brně se ve svém rozsudku vypořádal s tím, že uvedená směrnice podle odstavců své preambule a čl. 1 odst. 1 stanovuje pouze minimální pravidla a Česká republika je rozšířila tím, že při přijetí informačního zákona vypustila právě omezující kritérium „*průmyslové nebo obchodní povahy*“.

Pokud jde o námitku stěžovatelky, podle níž požadované informace spadají pod ochranu obchodního tajemství, k čemuž stěžovatelka uvedla související judikaturu, Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem krajského soudu, že se soud nebyl oprávněn touto právní otázkou zabývat. V souzené věci neposkytla stěžovatelka žalobci informace z důvodu svého přesvědčení, že není povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona. Obsahem jeho žádosti se tedy vůbec nezabývala, neboť byla přesvědčena o tom, že k poskytnutí informací není ze zákona povinna. Jelikož tedy rozhodnutí, jímž žalobci nebyly informace poskytnuty, bylo založeno výhradně na tomto důvodu, mohl být pouze tento důvod předmětem soudního přezkumu. Proto nebylo

možné v tomto soudním řízení obdržet odpověď na, byť potenciálně, související otázky, které však napadená rozhodnutí žalované neřešila. Z tohoto důvodu se tedy krajský soud a ani nyní Nejvyšší správní soud nezabývají námitkami stěžovatelky týkajícími se potenciálního střetu požadovaných informací s ochranou obchodního tajemství. S touto skutečností se krajský soud vypořádal, a proto nebyla důvodná námitka nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí. Rovněž nebylo možné dospět k závěru, že krajský soud ohledně této právní otázky rozhodl nezákonně, neboť se touto otázkou vůbec nezabýval, a to z důvodu, že problematika střetu práva na informace s ochranou obchodního tajemství nebyla předmětem soudního přezkumu.

Dále Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku stěžovatelky proti postupu soudu, jenž rozsudkem zrušil část usnesení představenstva žalované ze dne 22. 6. 2011, č. 80/11, ačkoliv žalobce napadl v žalobě rozhodnutí žalované ze dne 23. 6. 2011, sp. zn. Zav/106/11. Nejvyšší správní soud se s posouzením této otázky ze strany krajského soudu ztotožnil. Krajský soud sice nerozhodl v souladu s doslovným návrhem žalobce, ale jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 Afs 127/2005 - 105, dostupného na www.nssoud.cz, soud není zcela vázán doslovným zněním návrhu výroku rozsudku. Proto například v případě, kdy žaloba napadá rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, avšak ve věci již rozhodl odvolací orgán, má se posoudit žaloba tak, jako by napadala rozhodnutí vydané v odvolacím řízení. Obdobnou úvahu lze aplikovat i v souzené věci. Z obsahu žaloby bylo zřejmé, čeho se žalobce domáhal, tedy že napadal konečné rozhodnutí stěžovatelky ve věci své žádosti o poskytnutí informací, přičemž toto rozhodnutí mu bylo oznámeno e-mailem dne 23. 6. 2011. Pokud soud následně dospěl k závěru, že rozhodnutí o odvolání žalobce vydalo představenstvo stěžovatelky již dne 22. 6. 2011, postupoval v souladu se zákonem, když žalobu posoudil podle jejího obsahu a věcně ji projednal.

Nelze přisvědčit ani námitce stěžovatelky, podle níž není známo, který orgán má rozhodovat v prvním a druhém stupni ve věci působnosti informačního zákona. Tuto otázku řeší § 20 odst. 5 informačního zákona, podle něhož *nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti ten, kdo stojí v čele povinného subjektu.*

VII. Shrnutí a náklady řízení

[32] S ohledem na vyslovené závěry dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného je založeno na chybném právním posouzení skutečnosti, zda je žalovaný povinným subjektem ve smyslu informačního zákona a v návaznosti na to pak žalovaný nezákonným způsobem zkrátil právo žalobce na poskytnutí informace. V dalším řízení bude na žalovaném, aby se ve světle shora uvedených závěrů zdejšího soudu opětovně zabýval žádostí o poskytnutí informace a v řádném, zákonu odpovídajícím procesu tuto žádost vyřídil. Zejména soud považuje za nutné zdůraznit, že s ohledem na to, že je žalovaný povinným subjektem dle zákona o informacích, musí mít vytvořenou strukturu rozhodování o žádostech o poskytnutí informací a tato struktura, zejména instanční, by měla být veřejně známa. V dalším řízení

bude též potřeba důkladně posoudit, zda se v daném případě skutečně jedná o vytváření nových informací ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, nebo pouze o sběr dat či výtah informací, které má nebo by měl mít povinný subjekt minimálně z části k dispozici jako výsledky své činnosti, jakkoli by jejich vyhledání bylo podmíněno zvýšeným, příp. mimořádným úsilím, jak je naznačeno ve vyjádření k žalobě ; k tomu srov. důvodovou zprávu k zákonu č. 61/2006 Sb., kterým bylo citované ustanovení § 2 odst. 4 do zákona o svobodném přístupu k informacím včleněno, a dle které jsou informacemi ve smyslu tohoto zákona nejen informace o činnosti povinných subjektů, ale též o výsledcích jejich činnosti (sněmovní tisk č. 991, 4. volební období 2002 - 2006, digitální repozitář, www.psp.cz) (k tomu srov. např. rozsudek NSS č.j. 9 As 59/2010-58 ze dne 9.12.2010). Pro úplnost soud dodává, že dle ust. § 17 odst. 1, věta druhá, informačního zákona, povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Jelikož se v souzené věci zakládalo na stejném nesprávném právním hodnocení i prvostupňové rozhodnutí, vyhověl soud návrhu žalobce a zrušil i prvostupňové rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s.ř.s.)

[33] Ze shora uvedených důvodů nezbylo soudu, než napadené rozhodnutí žalovaného zrušit podle ustanovení § 78 odst. 1 písm. s.ř.s. a věc mu vrátit k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem tohoto soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

[34] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů za právní zastoupení za 3 úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby, podání repliky) dle ustanovení § 11 vyhl. 177/1996 Sb. a paušální náhradu hotových výdajů za tři úkony právní služby podle ustanovení § 13 vyhl. č. 177/1996 Sb., tj. 7 200 Kč, DPH ve výši 1 512 Kč a částku 2 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, tedy celkem 10 712 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25.6.2013

JUDr. Petr Polách v.z
z důvodu dlouhodobé nepřítomnosti předsedy senátu

